

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθῆναις, 15 Μαρτίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 15

ΜΙΛΕΙ ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ANDERSEN)

—Θὰ σὰς πῶ μὴν ἱστορίᾳ, εἶπε ὁ Ἄνεμος.

—Νὰ μοῦ κάνεις τὴ χάρη, εἶπε ἡ Βροχή, εἶναι ἡ σειρά μου. Ἀρκετὰ σ' ἀκούσαμε νὰ οὐρλιάζεις ἐκτὶ στὸ σταυροδρόμι.

—Πολὺ καλὰ, μαντάμ, ἀπάντησε θυμωμένος ὁ Ἄνεμος. Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τίς ὑπηρεσίας, ποὺ σοῦ προσφέρω, ὅταν ἀναποδογυρίζω τίς ὑμπρέλλες τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ σὲ διευκολύνω νὰ τὸν βρέχεις; Καλὰ!..

—Θὰ πῶ ἐγὼ μιὰ ἱστορίᾳ, φώναξε ἡ Ἀχτίδα τοῦ ἡλίου. Σιωπή!

Τὸ ὕψος ἦταν τόσο ἐπίσημο, τόσο μεγαλόπρεπο, ὥστε ὁ Ἄνεμος σῶπασε καὶ ξαπλώθηκε φαρδὺς πλατὺς στὴ γῆ γιὰ ν' ἀκούσει. Ἡ Βροχή δὲ μίλησε, ἀλλὰ κατὰ πῆ τὸ θυμὸ της.

—Αὐτὸς ὁ τύραννος ὁ Ἡλίας, μουρμούρισε, πάντα κάνει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει. Εἶναι βλέπεις, ὁ δυνατότερος. Κάτσε τώρα ν' ἀκούς τὰ σαλιαρίσματά του.

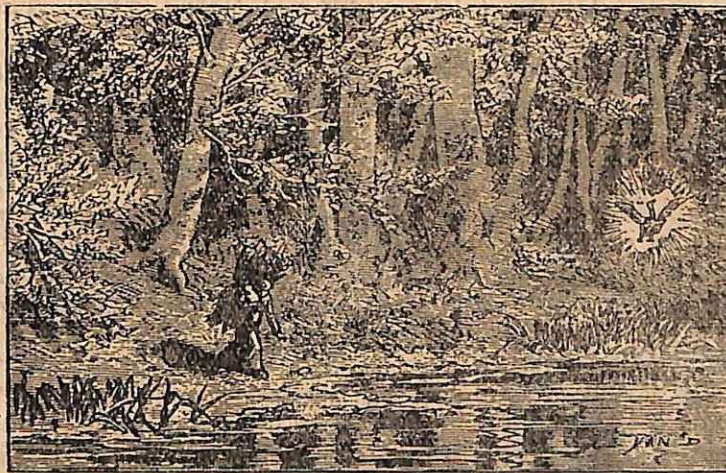
Κι' ἡ Ἀχτίδα ἄρχισε:

—Ἐνας κύκνος, ἐκεῖνος ποὺ ἄλλοτε ἔφερνε τὴν εὐτυχία, πετοῦσε μιὰ φορὰ πᾶνω ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας. Οἱ φτερούγες του λαμποκοποῦσαν σὰ χρυσάφι. Ἐνα φτερό του ἔπεσε σ' ἕνα ἐμπορικὸ καράδι, ποὺ ἀρμένιζε μ' ἀπλωμένα τὰ πανιά, καὶ στάθηκε στὰ σγουρὰ μαλλιά ἐνδὸς νέου ταξιδιώτη. Τοῦφερε μεγάλη εὐτυχία. Ἐγινε μεγάλος ἐμπορὸς καὶ σώριασε στὰ ὑπόγειά του, σειρὲς-σειρὲς, κολόννες ἀπὸ χρυσάφι.

»Ὁ κύκνος πέταξε πᾶνω ἀπὸ ἕνα λειβάδι, ὅπου εἶχε ξαπλωθεῖ ἕνα τσοπανόπουλο, κοντὰ στὰ πρόβατά του. Τὸ πουλὶ ἄγγιξε ἕνα φύλλον τοῦ δέντρου ποὺ ἐσκίαζε τὸ παιδί, καὶ τὸ φύλλον ἔπεσε στὸ

χέρι τοῦ παιδιοῦ, κι' ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ τὸ κοιτᾷ καὶ νὰ τὸ ἐξετάζει. Πῆρε κι' ἄλλα καὶ τὰ κοιτάζε με προσοχή. Ὑστερα ἐξέτασε ἄλλα θαύματα τῆς φύσης. Κάποιος καλὸς τὸν ἔστειλε στὸ σχολεῖο κι' ἔγινε ἕνας διάσημος σοφός.

»Ὁ κύκνος ἔφτασε πᾶνω σὲ μιὰ γαλανὴ λίμνη, με ἱτιὲς καὶ σκοῖνα στὶς ὀχθες τῆς. Ὁ κύκνος κατέβηκε νὰ κολυπήσῃ.

«Εἶδε τὸν κύκνο τῆς εὐτυχίας νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ...»
(Σελ. 169, στ. β').

»Μιὰ φτωχὴ τριγύριζε ἐκεῖ, γυρεῦοντας πεσμένα ξύλα. Εἶχε μαζὶ τῆς τὸ πιὸ μικρὸ παιδάκι τῆς καὶ γύριζε στὸ φτωχικὸ της, ὅταν εἶδε τὸν κύκνο τῆς εὐτυχίας νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ νὰ πετάει ψηλά. Τί εἶδε τότε νὰ λάμπει στὴν ὀχθὴ; Ἐνα χρυσὸ αὐγὸ. Τὸ πῆρε καὶ τόκρυψε στὸν κόρφο της.

»Τὸ αὐγὸ ἦταν γεμάτο ζωὴ κι' ἀκούγονταν ἀπὸ μέσα ἕνα τικ-τάκ. Τὸ τσόφλι ἀνοίξε καὶ βγήκ' ἕνας ὡραῖος μικρὸς κύκνος με δόλοχρυσά φτερά. Γύρω στὸ λαιμὸ του εἶχε τέσσερα χρυσὰ δαχτυλίδια. Ἡ φτωχὴ γυναίκα, ποὺ εἶχε ἄλλα τρία παιδιά, ὅλα-ὅλα τέσσερα, κατὰ

λαβε πῶς τὰ δαχτυλίδια ἐκεῖνα ἦταν γιὰ τὰ παιδιά της. Τάδγαλε λοιπὸν ἀπαλά-ἀπαλά ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ. Ἐκεῖνο στάθηκε ὡς ποὺ νὰ τὰ βγάλει, κι' ὕστερα πέταξε μακριά.

»Ἡ φτωχὴ φίλησε τὰ δαχτυλίδια, τ' ἀκούμπησε στὴν καρδιά καθενὸς ἀπ' τὰ παιδιά της κι' ὕστερα τὰ φόρεσε στὰ δάχτυλά τους.

»Ὁ μεγαλύτερος δούλευε πάντα μετὸν πηλό. Ἐφτιανε πολὺ ὥραϊα πράγματα κι' ἔγινε μεγάλος γλύπτης.

»Ὁ δευτέρος ἔτρεχε στὰ χωράφια, μάζευε χόρτα καὶ λουλούδια καὶ μετὸ χρωματιστὸ χυμὸ τους ἔφτιανε διάφορα σχέδια. Ἐγινε διάσημος ζωγράφος.

»Ὁ τρίτος ἔβαλε τὸ δαχτυλίδι του στὰ δόντια του καὶ τόκαμε νὰ κουδούνισῃ. Τὸ κουδούνισμα αὐτὸ ἔφερε στὸ πνεῦμα του ἤχους καὶ μελωδίες θαυμάσιες. γεμάτες αἴσθημα καὶ πάθος. Αὐτὸ ἔγινε μεγάλος μουσικός.

»Ὁ πιὸ μικρὸς ἦταν ἀσθενικός κι' ἡ τύχη τὸν κακομεταχειρίστηκε πολὺ. Ἦταν ὅμως θεὸς ποιητῆς: οἱ σκέψεις του πετοῦσαν πᾶνω ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον μ' ἕνα πέταμα μεγαλόπρεπο σὰν τοῦ κύκνου. Ἡ δόξα τὸν ἀγάπησε πιὸ πολὺ ἀπὸ τ' ἀδέλφια του κι' ἀθάνατο ἔγινε τ' ὄνομά του.»

Ἡ Ἀχτίδα τοῦ ἡλίου σῶπασε καὶ χάθηκε.

«Αὐτὸς ὁ τύραννος ὁ Ἡλίας...» (Σελ. 169, στ. α').

— Δέν κατάλαβα τίποτα, είπε ο "Α-νεμος.

— Πήγα να κοιμηθώ όρθή! είπε ή Βροχή με περιφρόνηση.

Και σεις, μικροί μου φίλοι, τί λέτε;

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύΠΟ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Μά ο κακόμοιρος δέν ήξερε νά γρά-φει κι' έτσι τὸ ταχυδρομεῖο δέν τοῦ χρησίμευε σὲ τίποτα, κι' ἀνάμεσα σ' αὐ-τόν καὶ στοὺς δικούς του ήταν μιὰ ἄ-βυσσος πού δὲ μπορούσε νά τήν περά-σει μὲ κανένα μέσο.

Δέν εἶναι λοιπὸν καθόλου παράδοξο, πού ἓνα δάκρυ κυλᾷ ἀπὸ τὰ μάτια του πάνω στή βίβλο, πού τή διαβάζει συλ-λαβιστά.

Ὁ Τόμ εἶχε μάθει νά διαβάζει σὲ μεγάλη ήλικία καὶ διάβαζε μία-μία λέ-ξη, δείχνοντάς τη μάλιστα καὶ μὲ τὸ δάκτυλο. Εὐτυχῶς, τὸ βιβλίο πού δια-βάζει, δὲ χάνει τίποτα μὲ τὸ νά διαβά-ζεται ἀργά. Γιατί τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι γεμάτα νοήματα καὶ πρέ-πει νά τὰ ζυγίζει καλὰ ὅποιος θέλει νά νοιώσει τήν ἀξία τους.

Ἀς τὸν πλησιάσουμε μιὰ στιγμή. Δεί-χνοντας μία-μία τίς λέξεις, διαβάζει σι-γά-σιγά: «Δέν πρέπει νά ταραχθεῖ ή καρδιά σας. Ἐχετε πίστη σὲ μένα καὶ στὸ Θεό. Εἶναι μεγάλος ὁ οἶκος τοῦ Πατέρα μου κι' ὅλοι θὰ ἔχετε ἐκεῖ ἀπὸ μιὰ θέση».

Ἡ θεία αὐτὴ ὑπόσχεση στήλωνε τήν καρδιά τοῦ Τόμ, πού τὸν πίστευε ἀδί-σταχτα. Ἄν δέν τὴν πίστευε, μὲ τί ἑλ-πίδα μπορούσε πιά νά ζήσει ὁ δυστυ-χισμένος; Ὁ Τόμ ήταν ἀληθινὸς χρι-στιανός, καὶ αὐτὸ τὸ χρωστοῦσε στή κυρία Σέλμπυ, πού εἶχε φροντίσει νά κατηχήσει τοὺς ὑπηρέτες τῆς. Τὸ βι-βλίο πού κρατοῦσε ήταν γεμάτο σημά-δια, γιατί τοῦ ἄρεσε νά σημαδεύει ὅλα τὰ μέρη, ὅπου ἔβρισκε φράσεις πού τοῦ-καναν ἐντύπωση.

Ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες ήταν κι' ἓνας νέος κύριος ἀπὸ τὴ Νέα Ὁρλεάνη, πλούσιος καὶ καλοντυμένος, πού ὀνομα-ζόταν Σαῖν-Κλάρ. Ταξίδευε μαζί μὲ τὴ μικρὴ του κόρη, ὡς ἔξη χρόνων, καὶ μιὰ κυρία συγγενισσά του, πού φαινό-ταν ἐπιφορτισμένη τήν ἐπίβλεψη τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ κοριτσάκι ήταν ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐ-κείνα πλάσματα πού τρέχουν ἐδῶ καὶ κεῖ ζωηρὰ σὰν τὰ πουλάκια, καὶ τὸ μάτι τους λάμπει γεμάτο περιέργεια γιὰ τὴ ζωή. Τὰ παιδάκια αὐτὰ φαίνονται κα-μωμένα γιὰ τὸ ὑπαίθριο καὶ δέν κλεί-νονται σὲ σπίτι, ὅπως δέν κλείνεται ή ἀχτίνα τοῦ ήλιου κι' ή αὔρα τοῦ καλο-καιριοῦ.

Ἄν δέν σὰς φάνηκε καὶ σὰς καλὴ ή ἱ-στορία, μὴ διστάσετε νά μοῦ τὸ πῆτε. Δέν τὴ διηγήθηκα ἐγώ, ἀλλὰ ή Ἀχτίδα τοῦ ήλιου.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τὸ ὥραϊο προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ δέν ξάφνιζε τόσο μὲ τήν ὁμορφιά του, ὅσο μὲ τὸ σκεπτικὸ κι' ὄνειροπόλο ὕψος του. Ὅλο τῆς τὸ παρουσιαστικὸ εἶχε ἐξαι-ρετικὴ εὐγένεια καὶ τὰ ἄφθονα μαλλιά τῆς στεφάνωναν σὰ χρυσὸς φωτοστέφα-νος τὸ λεπτὸ τῆς πρόσωπο, μὲ τὰ βα-θειὰ γαλανὰ μάτια.

Ἐτρεχε ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τοῦ πλοίου στήν ἄλλη, γελαστὴ καὶ χαρούμενη, σὰ νά πετοῦσε. Ὁ πατέρας τῆς κι' ή κυρία πού τήν πρόσεχε, τὴν κυνηγοῦσαν ἀδιάκοπα κι' ὀλοένα ἔψαχναν νά τὴ βροῦν, γιατί μό-λις τήν ἔβρισκαν, δέν περνοῦσε ἓνα λε-πτὸ καὶ πάλι τὴν ἔχαναν μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τους. Δέν τὴ μάλωναν, βλέπετε, καθόλου κι' ή μικρὴ ἐξακολουθοῦσε τὰ τρεχάματά τῆς.

Δέν εἶχε μείνει γωνιά τοῦ πλοίου πού νά μὴν εἶχε τρυπώσει τὸ χαριτωμένο τῆς μουτράκι μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά. Κι' ὁ μηχανικός τοῦ πλοίου, ἐκεῖ πού δου-λευε στή μηχανή του καὶ σήκωνε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι, ἀντίκρυζε τὴ μι-κρούλα πού τὸν κοίταζε μὲ ἐκπληξή καὶ φόβο, σὰ νά θαρροῦσε ὅτι ὁ ἄνθρω-πος ἐκεῖνος κινδύνευε πλᾶϊ στὸ πελώ-ριο κόκκινο φουρνέλο. Ὁ πιλότος χα-μογελοῦσε ὅταν τὴν ἔδλεπε νά τὸν κοι-τάζει πίσω ἀπὸ τὴ γυαλόφραχτη κα-μπίνα του. Κι' ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅλοι ἔ-καναν γούστο μαζί τῆς, τῆς ἔλεγαν ἓνα καλὸ λόγο καὶ πολλὰς φορές τὰ σκληρὰ χέρια τῶν ἐργατῶν ή τῶν σκλάβων τὴν τραβοῦσαν στοργικὰ γιὰ νά τὴν προσφύ-λᾳξουν ἀπὸ ἓνα ἐπικίνδυνο σημεῖο, ὅ-που τύχαινε νά σταθεῖ.

Ὁ Τόμ, εὐαίσθητος ὅπως ὅλοι οἱ μαῦροι, εἶχε συμπαθήσει τὸ παιδί καὶ τοῦ φαινόταν σὰν ἓνα θεῖο πλάσμα, σὰν ἓνας ἄγγελος, πού πετοῦσε ἀνάμεσα στὰ δέματα καὶ στοὺς σκλάβους τοῦ πλοίου.

Ἡ μικρὴ πλησίαζε συχνὰ τὴ γωνιά, ὅπου ήταν σωριασμένοι οἱ ἀλυσόμενοι σκλάβοι. Γλυστοῦσε κάποτε ἀνάμεσά τους καὶ τοὺς μιλοῦσε μὲ πολλὴ συμ-πάθεια. Μάλιστα ἔπιανε μὲ περιέργεια τίς βαρεῖς ἀλυσίδες τους κι' ὕστερα ἔ-φευγε μ' ἓνα μικρὸ στεναγμό. Ἄλλοτε πάλι τοὺς ἔφερνε φρούτα ή καρμέλλες, τοὺς τὰ μοίραζε μὲ χαρὰ κι' ἔφευγε τρέχοντας.

Ὁ Τόμ εἶχε τὸ μυστικὸ νά καλοπιά-νει τὰ παιδία. Οἱ τσέπες του ήταν γε-μάτες μικροπράγματα, πού τὸν εὐκόλυ-ναν πολὺ νά πιᾶσει γνωριμιὰ καὶ σιγά-

σιγὰ καὶ φιλία μὲ τὸ μικρὸ κοριτσάκι.

— Πῶς σὲ λένε; ρώτησε ὁ Τόμ, ὅ-ταν πῆρε ἀρκετὸ θάρρος.

— Εὐαγγελινὴ Σαῖν Κλάρ, ἀπάντησε ή μικρούλα, ἀλλὰ ὁ μπαμπὰς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ φωνάζουν Εὐα. Καὶ σὰς, πῶς σὰς λένε;

— Μὲ λένε Τόμ. Τὰ παιδία τοῦ Κέν-τουκυ, πού εἶναι μακριὰ ἀπὸ δῶ, μὲ φώναζαν μπάρμπα-Τόμ.

— Ἀ, θὰ σὰς λέω λοιπὸν κι' ἐγὼ μπάρμπα-Τόμ, γιατί σὰς ἀγαπῶ. Ποῦ πάτε, μπάρμπα-Τόμ;

— Δέν ξέρω, παιδί μου. Θὰ μὲ που-λήσουν, ἀλλὰ δέν ξέρω ποῖος θὰ μ' ἀ-γοράσει.

— Ὁ μπαμπὰς θὰ μπορούσε νά σὰς ἀγοράσει. Θὰ τοῦ πῶ ἐγὼ νά σὰς ἀγο-ράσει. Θὰ περάσετε καλὰ μαζί του.

Τὸ πλοῖο σταμάτησε σ' ἓνα λιμάνι νά πάρει ξύλα. Ἀπάνω στή φασαρία, ή Εὐα, καθὼς στεκόταν στήν ἄκρη τῆς σκάλας, γλίστρησε κι' ἔπεσε στὸ ποτάμι.

Ὁ Τόμ, πού ήταν κοντὰ τῆς, τὴν εἶχε ἰδεῖ ὅταν ἔπεφτε κι' ὅρμησε ἀμέ-σως μέσα στὸ ποτάμι. Εὐθὺς μόλις ή μικρὴ ξαναφάνηκε στήν ἐπιφάνεια, τὴν ἄρπαξε μὲ τὸ γερὸ του χέρι κι' ἀκο-λούθησε τὸ πλοῖο κολυμπώντας.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ πατέρας τῆς τὴν κρατοῦσε στὰ χέρια του λιπο-θυμισμένη καὶ μουσκεμένη, καὶ τὴν πῆγε κάτω στὶς καμπίνες τῶν κυριῶν, ὅπου κατόρθωσαν νά τὴν συνεφέρουν.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ καιρὸ ζεστὸ καὶ βαρὺ, τὸ πλοῖο ἔφτανε στή Νέα Ὁρ-λεάνη. Ὅλοι ἔκαναν τίς ἐτοιμασίες τους κι' ὁ Τόμ, πού καθόταν μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα (τί ἐτοιμασίες ἔχαν νά κάμουν οἱ κακόμοιροι οἱ σκλάβοι;) κοί-ταζε μὲ ἀγωνία μερικὸς ταξιδιώτες, πού στεκόταν στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ πλοίου.

Ἐκεῖ ήταν κι' ή Εὐαγγελινὴ. Πλᾶϊ τῆς στεκόταν ἓνας κομπὸς κι' εὐγενικὸς κύριος, πού μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα φαι-νόταν πῶς ήταν πατέρας τῆς. Τὰ ἴδια μάτια, τὰ ἴδια μαλλιά, ή ἴδια στάση.

Μόνο τὰ μάτια του δέν εἶχαν τὴ βαθεῖα καὶ σκεπτικὴ ἐκείνη ἔκφραση τῶν ματιῶν τῆς κόρης του. Ἦταν ἀξέ-νοιαστος καὶ γελαστός, καὶ τὰ χεῖλη του φανέρωναν κηποῖαν εἰρωνία, καθὼς ἀ-κουγε τὸ Χάλεϋ νά τοῦ ἐγκωμιάζει τὸ ἐμπόρειμά του.

— Ὡστε ὅλες οἱ ήθικὲς ἀρετὲς μέσα σὲ μαῦρο μαροκινό! εἶπε γελώντας, ὅ-ταν τελείωσε ὁ Χάλεϋ. Πολὺ καλὰ! Τῶ-ρα, τὴν τιμῇ!

— Ἄν σὰς ζητήσω χίλια τριακόσια δολάρια, βγάξω ἴσα-ἴσα τὰ ἔξοδά μου. Κοιτάξτε τὸ κορμί του: γερὸς σὰν ἄλο-γο. Κοιτάξτε τὸ μέτωπό του: φανερώ-ναι σπάνια ἐξυπνάδα. Σ' ὅ,τι δουλεῖ νά τὸν βάλετε, τὰ καταφέρει. Ἀλλὰ καὶ ζῶο νά ήταν, πάλι θὰ τὸν πουλοῦσα

ἀκριβὰ, γιατί ἔχει γερὸ κορμί. Ὁλόκλη-ρο χτήμα κυβερνοῦσε στὸ Κέντουκυ!

— Τόσο τὸ χειρότερο, κύριε, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο πάντα χαμόγελο ὁ ξένος. Οἱ ἔ-ξυπνοὶ σκλάβοι τὸ σκάζουν, κλέβουν ἄ-λογα καὶ σακρώνουν κι' ἄλλες ἄσχημες δουλειές. Γιὰ τὰ προσόντα του αὐτὰ πρέπει νά μοῦ κόψετε διακόσια δολλά-ρια ἀπὸ τὴν τιμὴ του.

— Ἐχετε λιγάκι δίκιο. Νὰ σὰς δέ-ξω ὅμως τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ ἀφρετικοῦ του, νά ἰδῆτε ὅτι εἶναι φρόνιμος καὶ τίμιος.

— Ἐλα, παπάκη, ἀγόρασέ τον! εἶπε τότε ή μικρούλα. Ἐχεις τόσα λεφτά, πλήρωσέ τον νά τὸν πάρουμε μαζί μας!

— Καὶ τί τὸν θέλεις, χρυσὸ μου; Γιὰ νά παίξεις μήπως μαζί του;

— Θέλω νά μὴν εἶναι λυπημένος.

— Ἀ, γι' αὐτό; Ἀς εἶναι, μετρήστε αὐτὰ τὰ χρήματα, κύριε, εἶπε ὁ Σαῖν Κλάρ, δίνοντας στὸ Χάλεϋ ἓνα μάτσο χαρτονομίσματα. Ἐλα, Εὐα!

Καὶ πέρνοντας τὴν κόρη του ἀπὸ τὸ χέρι, πῆγε κοντὰ στὸ νέο ἀπόκτημά του.

— Ἐ, Τόμ, εἶπε χαμογελώντας πάν-τα, γιὰ κοίταξε τὸ νέο ἀφέντη σου. Πῶς τὸν βρίσκεις;

Ὁ Τόμ σήκωσε τὸ κεφάλι. Ἦταν ἀ-δύνατο νά κοιτάζει κανεὶς τὸ νεανικὸ κι' εὐθυμὸ ἐκεῖνο πρόσωπο χωρὶς εὐ-χαρίστηση. Ὁ Τόμ αἰστάνθηκε εὐγνω-μοσύνη στὸ Θεό, πού τὸν ἔρριχνε σὲ τόσο καλὰ χέρια καὶ ψιθύρισε:

— Ὁ Θεὸς νά σὰς εὐλογεῖ, Μάσσα!

— Ἐρείς νά διευθύνεις ἄλογα, Τόμ;

— Ἐρῶ. Ὁ κ. Σέλμπυ εἶχε πολλὰ.

— Ὁραῖα. Θὰ σὲ κάμω ἀμαξά. Θέ-λω ὅμως νά μὴ μεθᾷς παρπάνω ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, ἐκτός ἂν τύχει καμμιά ἐξαιρετικὴ περίσταση.

— Ὅχι, Μάσσα, δέν πίνω ποτέ.

— Ναί, μοῦ τῶπαν, ἀλλὰ θὰ τὸ ἰδῶ καὶ μόνος μου. Πάντως ἐλπίζω νά πε-ράσουμε καλὰ. Ἐλα, παλληκάρι μου, μὴ στενοχωριέσαι, πρόσθεσε στοργικὰ, βλέποντας τὸ συλλογισμένο ὕψος τοῦ σκλάβου.

— Θὰ περάσεις καλὰ, πρόσθεσε ή Εὐα. Ὁ μπαμπὰς εἶναι καλὸς μὲ ὁ-λους. Μόνο πού τοῦ ἄρᾷ νά λείε ἀ-στεῖα καμμιά φορὰ...

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο, εἶπε ὁ Σαῖν-Κλάρ κι' ἀπομακρύνθηκε γελώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ὁ καινούργιος ἀφέντης τοῦ Τόμ

Ὁ Αὐγουστίνος Σαῖν-Κλάρ ήταν γιὸς ἑνὸς πλούσιου ἀποίκου τῆς Λουϊζιάνας, πού ή καταγωγή του ήταν ἀπὸ τὸν Κα-ναδά. Ἡ μητέρα τοῦ Αὐγουστίνου ήταν γαλλίδα κι' ή οἰκογένειά τῆς εἶχ' ἔρθει στήν Ἀμερικὴ εὐθὺς μόλις εἶχε ἀρχί-σει ὁ ἀποικισμός. Ὁ Αὐγουστίνος εἶχε ἀπὸ μικρὸς πολὺ ἀσθενικὴ κρᾶση καὶ σύμφωνα μὲ τὴ συμβουλὴ τῶν γιαιτρῶν,

οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν στὸ θεῖο του στὸ Βερμόν, καὶ κράτησαν κοντὰ τους τὸν ἄλλο του ἀδερφό. Ἀλλὰ παιδιὰ δέν εἶχαν.

Εἶχε μοιάσει τῆς μητέρα του κι' ή-ταν ἄνθρωπος μὲ πολὺ εὐαίσθητη καρ-διά. Εἶχε ἀκόμη μεγάλη εὐφυΐα καὶ ζωηρότητα, ἀλλὰ δέν τοῦ ἄρεσαν κα-θόλου οἱ ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις. Οἱ καλλιτεχνικὲς του κλίσεις ήταν ἐξαιρε-

τικὲς, ἀλλὰ δέν εἶχε καθόλου αὐτὸ πού λένε «πρακτικὸ πνεῦμα».

Εἶχε παντρευτεῖ νέος μὲ τὸ ὥραιότε-ρο καὶ πλουσιώτερο κορίτσι τοῦ τόπου του.

Ἦταν μοναχοκόρη κι' ὁ πατέρας τῆς δέν τῆς εἶχε ποτέ ἀρνηθεῖ τίποτα, κι' ὅταν πρωτογῆκε στὸν κόσμο, ή ἐμ-φάνισή τῆς ἔκαμε αἰσθηση.

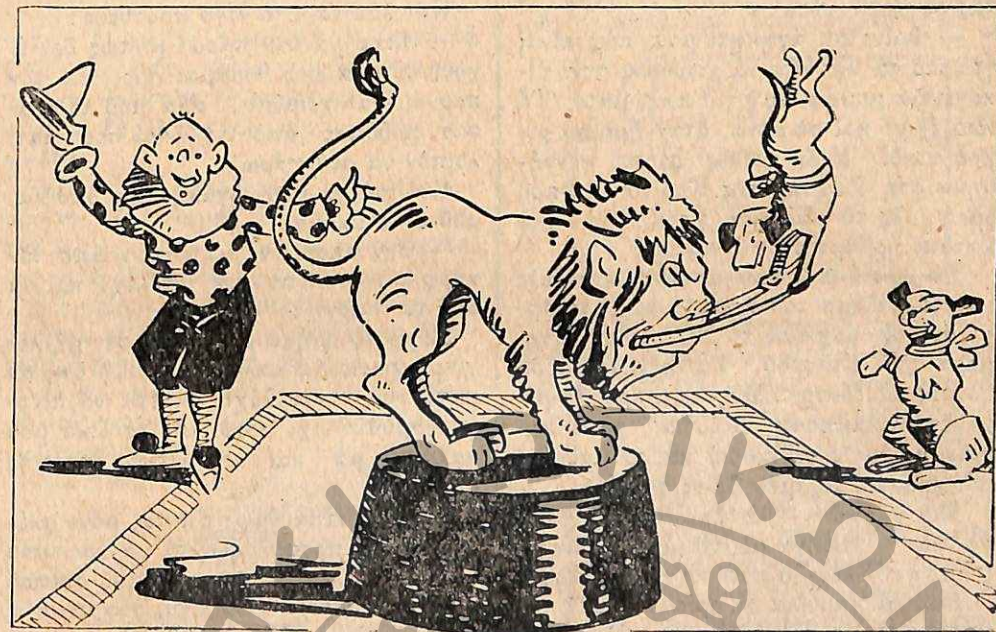
(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.

Σὲ λίγες ἡμέρες, οἱ Εὐρωπαῖοι ἄφησαν τὸ βασίλειο τῆς Ἐρήμου γιὰ νά γυρίσουν στήν πατρίδα τους. Καὶ πῆραν μαζί τους καὶ τὸν Ὁσκάο, κλεισμένο πάντα σ' ἐκεῖνο τὸ κλουβί, πού ήταν ἓνα γερὸ ξύλινο κιβώτιο μὲ καγγελατὸ ἄνοιγμα στή μπροστινὴ πλευρά. Τὸ κακόμοιο τὸ λιοντάρι καθόταν μέσα σταυ-ροπόδι κι' ἔβγαζε ἀπ' τὰ κάγκελα τοὺς ψεύτικους χαυλιόδοντες του, γιατί ἀλ-λοιώτικα δέν θὰ χωροῦσε στὸ μικρὸ αὐτὸ κλουβί.

Ἐκαμ' ἓνα κουραστικὸτατο ταξίδι. Πότε ἔσπρναν τὸ κλουβί του μὲ ρόδες, πότε τὸ φόρτωναν σ' ἓνα μεγάλο κάρο. Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰς εβδομάδες, ή συνοδεία ἔφτασε σ' ἓνα λιμάνι καὶ μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο. Φόρτωσαν καὶ τὸ κλουβί μὲ τὸ λιοντάρι, πού στὸ βαπόρι βοῆκε κάπως τὴν ἡσυχία του. Κι' ἄρχισε τὸ θα-λάσσιο ταξίδι γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Ἐκεῖ, σὲ μιὰ μεγάλη πόλη, τὸ λιοντάρι μὲ τοὺς χαυλιόδοντες πουλήθηκε σ' ἓνα Ἱπποδρόμιο. Ἐτσι ὁ πρώην βασιλιάς Ὁσκάο κατάντησε νά κάνη παι-χνίδια καὶ γυμνάσματα, μπροστὰ στὸ πλῆθος, μὲ παλιάτσους, μὲ σκυλιά, μὲ μαϊμούδες, μὲ γάτες!

Στεκόταν νά τὸν κάνουν ὅπως ήθελαν. Καὶ γιὰ μόνη ἀνταμοιβή δέν εἶχε παρὰ λίγο κρέας, πού τῶκαναν κιμὰ καὶ τοῦ τῶχαναν στὸ στόμα του μὲ το κου-τάλι. Γιατί τὰ κέρατα τοῦ τῶγου τὸν ἐμπόδιζαν κι' ήταν ἀδύνατο νά φάη μο-νάχος του σὰ λιοντάρι. Τώρα ἔτρωγε σὰν ... ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα σὰ μω-ρὸ παιδί.

Ὁ κόσμος τὸν ἔκανε γούστο, γελοῦσε μὲ τὰ παιχνίδια του καὶ τὸν χειρο-κροτοῦσε πολὺ. Ἀλλ' ή συμπαθὴς τῶν ἀνθρώπων δέν ὠφελοῦσε σὲ τίποτα τὸν πεσμένο βασιλιά τῶν ζώων. Αὐτὸς ήθελε τὸ στέμμι του, τὴν οἰκογένειά του, τοὺς ὑπηκόους του, τὸ παλάτι του καὶ τὸ ... στόμα του. Ὑπέφερε, πονοῦσε. Κι' ὅταν ἔμενε μονάχος, ἔκλαιγε πικρὰ κι' ήταν πολὺ δυστυχισμένος...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Με τούς κινητήρες του σταματισμένους, τούς έλικές του ακίνητους, τὸ αερόπλοιο, μεταμορφωμένο σ' ἓνα ἀπλό μπαλόνι, στεκόταν τώρα σ' ἀρκετὸ ὕψος ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἐποπτεύῃ ὅλη τὴν περιοχὴ σὲ μεγάλη ἀκρίβεια. Ἐντωμεταξὺ οἱ μηχανικοὶ καθάριζαν κι' ἐπιθεωροῦσαν τὶς μηχανές μετὰ τὴν προσοχὴ πού ἔβαζε σὲ κάθε πράγμα πού ἔκανε τὸ πλήρωμα τοῦ «Λίμπερτυ», καὶ ἡ ὁποία εἶχε συντελέσει πολὺ στὴν ἐπιτυχία ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων του ὡς τώρα.

Ὁ κυβερνήτης κι' ὁ πιλότος, ὀπλισμένοι κι' οἱ δύο μετὰ τηλεσκοπία, κοιτάζουν μακριὰ στὸν ὀρίζοντα, μήπως ἀνακαλύψουν κανένα καράβι. Ἀλλὰ καράβι δὲ φαινόταν πουθενά.

— Πολὺ φοβοῦμαι πὼς τὰ περισσότερα καράβια θὰ ἔχουν κιόλας ξαναπάρει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, εἶπε στὸ τέλος ὁ Φονδιέλλ.

— Τί εὐχὴ Θεοῦ, κάποιο καθυστερημένο θὰ βρεθῇ νὰ περάσῃ. Ὅτ' ἐγκαταστήσω ἓνα σκοπὸ γιὰ νὰ κατοπτεύῃ διαρκῶς τὴ θάλασσα. Ἐμεῖς ἐντωμεταξὺ θὰ ξεκουραστοῦμε. Κι' ὅσο κρατῇσει κράτησε.

— Κι' ἂν περάσῃ τὴ νύχτα αὐτὸ τὸ

καθυστερημένο, τί γίνεται, παρακαλῶ;

— Ὅτ' διακρίνουμε τὰ φανάρια του. Ἐξ ἄλλου κάθε πρωτὶ θὰ κάνουμε κι' ἀπὸ μιὰ βόλτα, γιὰ νὰ κοιτάζουμε καὶ πέρα πέρα τί γίνεται.

— Κι' ἂν χαλάσῃ ὁ καιρὸς;

— Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ θὰ ἦταν δυσάρεστο.

— Πρέπει νὰ τὰ λαβαίνῃ κανεὶς ὅλα ὑπ' ὄψει του, κύριε κυβερνήτη. Ἡ τύχη δὲ εἶναι πάντοτε μαζί μας, κι' ἔτσι ὅπως εἴμαστε βρισκόμαστε στὸ ἔλεος καὶ θε ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς. Ὡς χθὲς ἀκόμη πιάναμε τὰ ραδιογραφήματα τῶν σουηδικῶν καὶ φιλανδικῶν σταθμῶν. Ποῖος με βεβαιώνει πὼς ὡς ἐδῶ πού εἴμαστε, μᾶς φθάνουν;

— Ὅτ' τὸ ἐξακριβῶσω ἀμέσως αὐτὸ τὸ πράγμα, ἐδήλωσε ὁ κ. Στέφενσον κι' ὕστερα φώναξε στὸ τηλέφωνο, πού ἦταν δίπλα του:

— Τζῶν, Τζῶν!

Ὁ τηλεγραφητὴς τοῦ «Λίμπερτυ», πού μαζί μετὰ τὴ σπουδαία του αὐτὴ ὑπηρεσία ἐκτελοῦσε καὶ χρέη τροφοδότη, ἤρθε νὰ πάρῃ τὶς διαταγὲς τοῦ κυβερνήτη. Τὴν προηγουμένη εἶχε στείλει ὁ ἴδιος μετὰ τὸν ἀσύρματο ἓνα τηλεγράφημα, πού ἔκανε γνωστὴ στὶς σουηδι-

κὲς ναυτικὲς ἀρχές, τὴ διάσωση τῶν ἐπτά ναυαγῶν τοῦ «Φίνμαρκ» ἀναφέροντας τ' ὄνομα, τὴν ἡλικία καὶ τὴν ἐθνικότητα τοῦ καθενός. Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ καθυστερήσῃ τὶς οἰκογενεῖς τους. Ὁ κ. Τσέφ Στέφενσον σκόπευε νὰ στείλῃ κι' ἓνα ἄλλο μὲ τὸ ἐπεβίβαζε τοὺς ξένους του στὸ πρῶτο φαλαίνοθηρικό πού θὰ συναυτοῦσαν.

— Μάλιστα, τὸν βεβαίωσε ὁ ἀσυρματιστής, βρισκόμαστε ἀκόμη σ' ἐπικοινωνία μετὰ τὸν πολιτισμένο κόσμον. Ἡ ἐπικοινωνία ὅμως αὐτὴ εἶναι προσωρινή, γιὰ τὸ πομπὸς μας, ἂν προχωρήσουμε ἀκόμη, δὲ θὰ μπορῇ πιά νὰ στέλνῃ τηλεγραφήματα. Ἐκεῖνα πού μᾶς στέλνουν, τ' ἀντιλαμβάνομαι ἀκόμη καλὰ. Γιὰ ἐκεῖνα ὅμως πού στέλνω, δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν τὰ λαβαίνουν.

— Ἐὰν πιάνῃς ἀκόμη τηλεγραφήματα, αὐτὸ μᾶς ἀρκεῖ γιὰ τὴν ὥρα. Πρόσεχε τὰ μετεωρολογικὰ δελτία σου, παιδί μου. Κάθε φορὰ πού ἔχεις κανένα νέο σχετικὸ, νὰ μοῦ τὸ κάνῃς ἀμέσως γνωστὸ.

— Μάλιστα, σέρ! εἶπε ὁ Τζῶν χαίρετώντας.

— Λοιπόν, Φονδιέλλ, εἴσατε τώρα ἡσυχότερος, ρώτησε ὁ κ. Στέφενσον μὲ τὴν ἐξουσία τοῦ ἀσυρματιστή.

Ὁ τρόπος πού κούνησε τὸ κεφάλι του ὁ Φονδιέλλ, ἀπόδειξε ἐντελῶς τὸ ἐναντίον.

— Σὰς ἐξηγήσα τὶς σκέψεις μου, κύριε κυβερνήτη. Θεὸς φυλάξῃ νὰ παραπονεθῶ πού σώσαμε ἀπὸ τὸ θάνατο τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιά. Ἀλλ' ἡ διάσωση ἢ δική τους μᾶς κάνει νὰ κινδυνεύουμε τώρα νὰ χάσουμε τὶς ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὲς συνθήκες πού εὐκόλυναν ἴσαμε τώρα τὸ ταξίδι μας. Νὰ τώρα πού θὰ μείνουμε καρφωμένοι ἐδῶ, γιὰ ἓνα ἀπροσδιόριστο διάστημα, ἀντὶ νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη γαλήνη, πού ἐπικρατοῦσε ἴσαμε τώρα καὶ πού θὰ μᾶς ἐπέτρεπε ἴσως νὰ φτάσουμε ὡς τὸν Πόλο, αὐριο κιόλας.

Ὁ «Ἀμερικανὸς» ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Καταλάβαινε πολὺ καλὰ τί κινδύνους διέτρεχε ἡ ἐπιχειρήσῃ τους μετὰ τὴν ἀργοπορία αὐτή, ἀπὸ λύσεις παρουσιαζόνταν μπροστὰ του. Ἀλλὰ καὶ τὶς δύο τὶς ἀπέκρουε.

Ἡ πρώτη ἦταν ν' ἀφίσῃ γιὰ τὴν ὥρα στὸ νησί τοὺς προστατευομένους του καὶ νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸν Πόλο, ἐπωφελούμενος τοῦ καλοῦ καιροῦ, καὶ νὰ τοὺς πάρῃ πάλι κατὰ τὸ γυρισμό.

Ἀλλ' ἂν ἡ ἐπιχειρήσῃ τους ἀποτύχαινε;

Ἄν τὸ «Λίμπερτυ» δὲν μπορούσε πιά νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν ὄρμον Μορρέλ, ἔπαινε τοὺς ναυαγούς, τί θ' ἀπογινόνταν αὐτοὶ ἅμα τελείωναν οἱ προμήθειές τους;

Ἡ ἄλλη λύση ἦταν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμον τους μαζί μετὰ τοὺς ξένους τους. Ἀλλὰ, ἔπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος ὁ Φονδιέλλ, τὸ παραπανιστὸ αὐτὸ φορτίο,

μ' ὅλο πού καθέναν χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ναυαγούς τοῦ ὀγκόπαχου δὲν ζύγιζε καὶ τόσο πολὺ, δὲν ἔπαυε ὥστόσο νὰ εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὸ, ὅταν τοὺς λογάριζε κανεὶς ὅλους μαζί.

Ἐπὶ ὥρες βασάνιζαν τὸ μυαλὸ τους κι' ἐξέταζαν ὅλες τὶς λύσεις ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Ἡ μόνη πού φαινόταν πὺ δὲ ὀρθή καὶ λογική, ἦταν ἐκεῖνη πού ὁ κυβερνήτης εἶχε προτείνει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

«— Ποτέ μου δὲ φόρεσα καλύτερα παπούτσι...»
(Σελ. 64, στ. β').

Νὰ κάνουν ὑπομονὴ καὶ νὰ περιμένουν ὥσπου νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο, νὰ τοῦ παραδώσουν τοὺς ναυαγούς κι' ὕστερα αὐτοὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι κι' ἔκανε ὁ κ. Στέφενσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περιπλοκὲς

Δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες ἔμεινε τὸ «Λίμπερτυ», ἀγκυροβολημένο στὸν ὄρμον τοῦ Μορρέλ. Γιὰ τὴν καλὴ του τύχη ὁ καιρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὡραῖος. Κρύο ἔκανε, ἰδίως τὴ νύχτα, μὰ δὲν φυσοῦσε διόλου ἄνεμος. Ἡ ὑγρασία ἦταν ἐλάχιστη καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄμεσος φόβος γι' ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολή. Μόλις ἔκανε τὸ βαρόμετρο νὰ κατέβῃ δύο-τρεῖς βαθμούς κι' ἀμέσως πάλι ξανανέβαινε.

Ραδιοτηλεγραφήματα ἐξακολουθοῦσαν νὰ δέχονται ἀκατάπαυστα, μὰ δὲν ἦταν σχετικὰ παρὰ μονάχα μετὰ τὴ μετεωρολογία. Ὁ τηλεγραφητὴς δὲν λάβαινε καμμὶ ἀπάντησιν στὶς ἐπανειλημμένες κλήσεις του. Δίχως ἄλλο τὰ ραδιογραφήματά του δὲν μπορούσαν πιά

νὰ φτάσουν στὸν προορισμὸ τους. Κι' αὐτὸ ἦταν ἓνα πράγμα πού στενοχωροῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν κ. Στέφενσον, ὁ ὅποιος, μὴ βλέποντας κανένα πλοῖο νᾶρχεται, ἀποφάσισε γὰ ζήτησιν τὴ βοήθεια τῶν νορβηγικῶν ἀκτῶν γιὰ τοὺς προστατευομένους του, καὶ νὰ παρακαλέσῃ νὰ στείλουν τὸ γρηγορώτερο νὰ τοὺς παραλάβουν μετὰ κανένα καταδρομικὸ ἢ ὅποιον δὴποτε ἄλλο πλοῖο.

Τὴ δεκάτῃ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀπελπίστηκαν ὁλότελα πὼς θὰ τοὺς ἐρχόταν βοήθεια ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὅσο γιὰ φαλαίνοθηρικό, ὅτε λόγος πιά δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ. Ἡ ἐποχὴ τώρα ἦταν πολὺ προχωρημένη καὶ τὰ τελευταῖα καθυστερημένα πλοῖα θὰ εἶχαν στρίψει τὴν πλώρη τους κατὰ τὸ νοτιὰ. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πού οἱ νύχτες ἄρχισαν νὰ μεγαλώνουν. Κι' ἔτσι ἡ ὑπομονὴ τοῦ Φονδιέλλ ἄρχισε νὰ ἐξαντλεῖται.

Κύριε κυβερνήτη, εἶπε μιὰ μέρα ὁρθὰ κοφτά, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ μένουμε σ' αὐτὴ τὴν ἀδράνεια, μετὰ τὴν ὁποῖα ἰσχυροκινδυνεύουμε νὰ χάσουμε ὀριστικῶς ὅλες τὶς εὐκαιρίες γιὰ

τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας. Οἱ ζωτροφίες μας ἐξαντλοῦνται. Ἀναγκάστηκα νὰ χρησιμοποίησω ἓνα ποσὸν ἀπὸ τὸ «ἥλιον» πού ἔχουμε φυλαγμένο γιὰ ν' ἀντικαταστήσω τὸ ἀέριο πού χάσαμε κατὰ τὴν προσγείωσή μας. Πρέπει νὰ πάρουμε μιὰ ὀριστικὴ ἀπόφαση. Ἡ νὰ γυρίσουμε κατὰ τὸ νοτιὰ ἢ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμον μας πρὸς τὸ βορρῆα.

— Εἶμαι σύμφωνος μαζί σας, ἀπάντησε ὁ κ. Τσέφ Στέφενσον. Ἡ τὸνα πρέπει νὰ κάνουμε, ἢ τ' ἄλλο. Μέσος ὁρος δὲν ὑπάρχει. Ἀς τραβήξουμε λοιπὸν κατὰ τὸ βορρῆα.

— Μὲ τοὺς ἐπιβάτες μας;

— Καὶ βέβαια.

Ὁ Φονδιέλλ κοντοστάθηκε.

— Τὸ σκεφτήκατε καλὰ αὐτὸ;

Ὁ «Ἀμερικανὸς» ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὄμω τοῦ πιλότου καὶ τοῦ εἶπε μετὰ συγκίνηση:

— Ἀκούστε, κύριε Φονδιέλλ. Ἐχω νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ κάτι. Γιὰ τὰ παιδιά αὐτὰ αἰσθάνομαι μιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία. Ἀπὸ τότε πού βρέσκονται μαζί μας, δὲν ξέρετε πόσο τὰ ἔχω ἀγαπήσει. Εἶναι

γιατὶ μοῦ θυμίζουν τὰ ἀγαπημένα μου μικρά, πού ἦταν ἡ χαρά μου καὶ τὸ καμάρι μου καὶ πού τὰ ἔχασα ὅλα, μαζί μετὰ τὴν δυστυχισμένη τους μητέρα, σὲ μιὰ ἀπὸ κείνες τὶς καταστροφές, πού δὲν καταλαβαίνω πὼς δὲν χάνει τὸ μυαλὸ του ἐκεῖνος πού εἶχε τὴν τύχη νὰ ἐπιζήσῃ. Σ' ἓνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα. Τὴν προηγουμένη ἡμέρᾳ, ἤμαστε οἱ πῶς εὐτυχισμένη οἰκογένεια τοῦ κόσμου. Καὶ τὴν ἐπομένη; Ἀ, Φονδιέλλ, τί φοβερὴ δυστυχία! Ὅταν τελείωσαν ὅλα καὶ γύρισαν ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο μόνος, χωρὶς γυναῖκα, χωρὶς παιδιά, χωρὶς οἰκογένεια...

Γιὰ λίγο ἔμειναν κι' οἱ δύο τους σιωπηλοί. Ὑστερα, συγκρατώντας τὴν συγκίνησή του, ὁ κ. Στέφενσον ἐξακολούθησε:

— Τώρα μετὰ καταλαβαίνετε καλύτερα, Φονδιέλλ, δὲν εἶναι ἔτσι; Τὰ παιδιά μου εἶχαν τὴν ἡλικία τῶν παιδιῶν αὐτῶν. Ἦταν κι' αὐτὰ πέντε. Τέσσερα ἀγόρια κι' ἓνα κοριτσάκι, τὸ μικρότερο ἀπ' ὅλα, ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ξανθὸ καὶ τριανταφυλλένιο σὰν τὴν Νταϊζή. Ἐλάτε στὴ θέση μου, αὐτὸ πού αἰσθάνομαι εἶναι τόσο ἀνθρώπινο!

— Ναί, σὰς καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Φονδιέλλ, πού κι' αὐτὸς εἶχε συγκινηθεῖ βαθιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ δυστυχισμένου κυβερνήτη του.

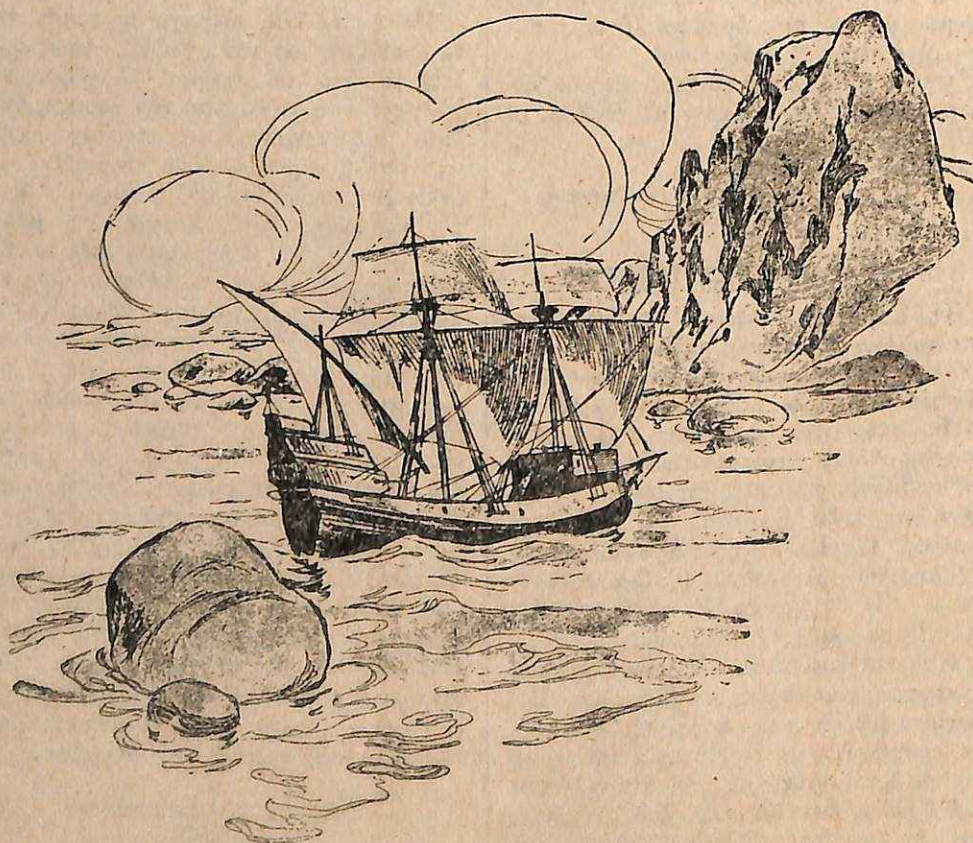
(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ μικρούλης μετὰ τὰ δάχτυλά του. Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο — Τί βάσανο! — νὰ θυμῇ τὴ σειρὰ τῶν ἀριθμῶν: — Ἐνα... δύο... τρία... πέντε... Ὁχι, ὀχι!... τέσσερα... ἕξι... Ὁχι, ὀχι! ἀπ' τὴν ἀρχή: — Ἐνα... δύο... τρία... ἕξι... Ὁχι, ὀχι!... Ὁχι, θὰ σκάσω!

«Ἐἶχαν διακρίνει ἓνα φαλαίνοθηρικό...» (Σελ. 162, στ. β').

